

**Visitagudstjeneste ved visitas til Idd, Enningdalen, Asak og Tistedal menigheter,
Idd kirke, 28. September 2025**

Evangelietekst

Matteus 11,16–19

16 Men hva skal jeg sammenligne denne slekten med? Den ligner barn som sitter på torget og roper til hverandre: 17 'Vi spilte på fløyte for dere, men dere ville ikke danse. Vi sang klagesanger, men dere ville ikke sørge.'

18 For Johannes kom; han verken spiste eller drakk, og folk sier: 'Han har en ond ånd i seg.' 19 Menneskesønnen kom; han spiser og drikker, og de sier: 'Se, for en storeter og vindrikker, venn med tollere og syndere!' – Men Visdommen har fått rett, det bekrefter gjerningene hennes.»

PREKEN

God søndag, godtfolk! Jeg tenker det er fint om vi snur oss mot hverandre nå, og ser hverandre i øynene og hilser god søndag og takk for at du er her!

Takk for at akkurat du er her i dag. Det er godt og rett å være samlet i kirken, til gudstjeneste, der evangeliet får lyde, der de hellige handlingene dåp og nattverd er tilgjengelige for alle, og der vi er sammen i fellesskapet. Vi som er sammen her i Idd kirke i dag er en liten del av den enorme verdensvide kristne kirke, den som finnes overalt, og som alltid vitner om at Guds rike er kommet nær. Gud er ikke langt borte fra en eneste en av oss.

Her i Halden kommune er det syv menigheter og åtte kirker som tilhører folkekirken Den norske kirke. I tillegg finnes en mengde små og store andre kirker som også vitner om Jesus Kristus. Iblant styrker vi hverandre og støtter hverandre. Iblant er vi i diskusjoner, uenige i etiske og teologiske spørsmål. Iblant peker en menighet på en annen og sier: Se på dem, de menger seg med feil folk og forstår ikke hva som er rett. Iblant peker noen tilbake og sier: Se på dem, de tror de vet hva som er Guds vilje, men de tar feil.

Så hører vi allikevel sammen i den verdensvide kristne kirke. Den som er Kristi kropp i verden.

Kirken er ikke sendt til seg selv, men til verden. Kirken er i verden for å vitne om Jesus i ord og gjerning. Derfor arbeider vi kontinuerlig med å finne den

beste måten å gjøre dette på. Vi organiserer og omorganiserer, tester ut og prøver med kaffe og middag og popcorn og ballspill og lek og musikk, julevandring og påskevandring og pilegrimsvandring og mere til. Langt og lenger enn langt strekker mange frivillige og ansatte seg for at stadig flere skal kunne gjenkjenne Guds kjærlighet i sine liv, og få mulighet til å følge Jesus.

Iblant får vi kanskje lyst til å si som Jesus gjør i vår tekst: *Hva skal jeg sammenligne denne slekten med? Vi spilte fløyte for dere, men dere ville ikke danse. Vi sang klagesanger, men dere ville ikke sørge.*

Kanskje er det noe trøst for oss når vi føler at vi ikke lykkes i våre forsøk på å lage arrangementer og opplegg som folk vil være med på, og de ikke dukker opp, at Jesus også opplevde at folk snudde ryggen til ham og han kunne bli både irritert og lei.

For det er et sterkt anstøt i evangeliet, ja ordet om korset er dårskap for den som ikke tror, står det i en av tekstene som ble lest her i dag.

For Gud gav seg ikke til kjenne med styrke og med makt, med ild og torden. Nei, Gud gav seg til kjenne i det stille, i det små. Det er et språk og en fremgangsmåte som verden ikke automatisk anerkjenner. Ofte forakter verden det som er lite og svakt og beundrer det som er vakkert, stort og mektig.

I den tiden vi nå lever i, ser vi at mange trekkes til de som bruker makt, til de som gjør seg selv store og sin neste liten. Ja, den som har store muskler og stor munn og ikke viser frykt, men er respektløs overfor sine medmennesker, tiltrekker seg store tilhengerskarer.

Men det er ikke Guds måte å vinne tilhengere på. For den treenige Gud kom til jorden som et lite barn, ubeskyttet og overlatt til andres nåde. Jesus ble født av fattige Maria, blant fattige mennesker. Gjetere besøkte ham, og dyrene varmet ham. Det var ingenting som minnet om at en konge var blitt født.

Da Jesus ble voksen kritiserte han de mektige, utfordret de rike og diskuterte med de rett-troende. Og samtidig møtte han barna i øyenhøyde, og sa at Guds rike tilhører slike som dem. Han snakket med de utstøtte,

den blinde, tolleren, kvinnen ved brønnen. Han møtte dem som andre foraktet med respekt og spurte hva de ville at han skulle gjøre for dem.

Jesus følger ikke verdens oppskrift på å bli populær. Han fremhever ikke seg selv, og menger seg ikke med de populære. Han oppsøker den som er liten og redd og alene, og møter den enkelte med kjærlighet og nåde.

Kirken er sendt til verden. Og vårt oppdrag er å følge Jesus eksempel. Å vise godhet, kjærlighet og nåde, se til den som er alene, støtte den som har det vanskelig, bygge fellesskap med rom for alle. Derfor trenger vi å kjenne våre lokalsamfunn og vite hva som trengs her. Så vi kan lindre og lege, og være en kirke som er til for andre. Da blir ikke alt synlig og stort og vellykket i verdens øyne. Men i det stille, i det små, blir liv forandret, mennesker reist opp, og finner igjen sitt menneskeverd.

Kirken må leve med dette, at hun ikke alltid ser så sterk og vellykket ut. Og vi som representerer kirken, kan kjenne at det koster. Så hvorfor fortsetter vi?

Hadde historien om Jesus endt med korsfestelsen og døden, hadde det vært en historie om en som forsøkte å gjøre godt, men som ble misforstått, sett som en trussel av myndighetene og dømt til døden og drept. Da hadde det aldri blitt noen kirke.

Men historien om Jesus slutter ikke der.

Jesus overvinner døden, og stiger ut av graven. Ingen ser at det skjer. Men Maria, en av disse små og lite ansette menneskene i Jesu følge, kommer til gravstedet søndag morgen. Da finner hun Jesu grav tom, og hun gråter. Så møter hun en person som hun tror er gartneren og hun sier; De har tatt min mester, vet du hvor de har lagt ham? Da sier gartneren: Maria!

Og i det hun hører ham kalle henne ved navn vet hun: Det er Jesus.

Så begynner ordet om den tomme graven å vandre fra menneske til menneske, og flere får oppleve at Jesus kommer til dem og hilser dem med fred.

Og fordi Jesus overvant døden fortsetter kirken å hilse verden med nåde og fred. På grunn av Jesu død og oppstandelse, tror vi at dødskreftene aldri skal få det siste ordet og at mørket aldri skal overvinne lyset.

Det er vår tro, det er vårt håp. Det er dårskap for den som ikke tror. Men vi forkynner Kristus død og oppstanden.

Og vi – kirken- er Kristi kropp i verden og hver dag arbeider vi for at stadig flere skal gjenkjenne Guds kjærlighet i sine liv og få dele troen på at verden er i Guds hender og at Jesus er vår venn.

Paulus sier:

Vi forkynner en korsfestet Kristus. Han er til forargelse for jøder og en dårskap for folkeslagene, 24 men for dem som er kalt, både jøder og grekere, er Kristus Guds kraft og Guds visdom. 25 For Guds dårskap er visere enn menneskene, og Guds svakhet er sterkere enn menneskene.

Derfor fortsetter vi å være kirke, og sammen med alle gode krefter arbeide for mer himmel på jord.

Ære være Faderen, Sønnen og Den hellige Ånd...